

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1137/2014
02.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене Б.Р.-Д., због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене, адвоката С.Б. и В.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 55/11 од 09.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 166/14 од 23.07.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2014. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене Б.Р.-Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 55/11 од 09.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 166/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 55/11 од 09.12.2013. године, у осуђујућем делу, између осталих, окривљена Б.Р.-Д. оглашена је кривом због извршеног кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ, у тачки 1 изреке пресуде, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, због извршеног кривичног дела примања мита из члана 367. став 2. КЗ, у тачки 2 изреке пресуде, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, због извршеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, у тачки 3 изреке пресуде, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, у тачки 4 изреке пресуде, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, па је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца у коју јој је урачунато време проведено у притвору од 22.06.2010. до 20.08.2010. године.

Истом пресудом од окривљене је на основу члана 367. став 7. ЗКП-а одузета имовинска корист, као у изреци пресуде, те је на основу члана 348. став 6. КЗ од окривљене трајно одузета муниција, као у изреци пресуде.

Истом пресудом, између осталих, окривљена Б.Р.-Д. ослобођена је оптужбе на основу члана 423. тачка 2. ЗКП-а, за кривично дело примање мита из члана 367. став 4. у вези става 2. КЗ и за кривично дело примање мита из члана 367. став 2. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 166/14 од 23.07.2014. године, у ставу 1, одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљених Љ.З., Б.И. и Ј.И. и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду К 55/11 од 09.12.2013. године, док је у ставу 2, поводом жалби, окривљене Б.Р.-Д. лично и њених бранилаца, а по службеној дужности у односу на ову окривљену, преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду К 55/11 од 09.12.2013. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду кривичноправне радње чињенично описане у тачки 1 и 2 изреке осуђујућег дела наведене пресуде, за које је оглашена кривом правно квалификовао као продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. КЗ, за које јој је утврдио казну затвора у трајању од једне године и девет месеци, а из првостепене пресуде је узео као правилно утврђене казне затвора за извршена кривична дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ - казну затвора у трајању од шест месеци и недозвољену производњу, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ - казну затвора у трајању од четири месеца, па је окривљену Б.Р.-Д. осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју јој је урачунато време проведено у притвору од 22.06.2010. до 20.08.2010. године, док су жалбе, окривљене Б.Р.-Д. лично и њених бранилаца, одбијене као неосноване, и потврђена првостепена пресуда у непреиначеном делу који се односи на окривљену Б.Р.-Д.

Против наведених правноснажних пресуда, у осуђујућем делу, на основу члана 483. став 1. ЗКП-а, браниоци окривљене Б.Р.-Д., адвокати С.Б. и В.Б., поднели су захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а; члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а; члана 439. тачка 1. ЗКП-а и члана 439. тачка 3. ЗКП-а, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да побијане правноснажне пресуде, у делу у коме се побијају, укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или другостепеном суду пред потпуно измењеним већем, те да одложи извршење казне до доношења одлуке по овом захтеву.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене Б.Р.-Д. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљене, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтеву бранилаца окривљене, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене Б.Р.-Д. правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а, уз наводе да је првостепеном пресудом оптужба прекорачена. На главном претресу одржаном 09.12.2013. године јавни тужилац је, у тачки 4 оптужнице, изменио чињенични опис тако што је изоставио речи: „иако наредбу суда за вештачење није имала“, док је првостепени суд, у тачки 1 изреке, додао речи: „у динарској вредности“, чиме је по ставу бранилаца оптужба прекорачена у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а. Одбрана налази да су измене описа чињеничног стања, од стране суда, дозвољене само када је реч о неконститутивним елементима кривичних дела, а код кривичног дела примање мита, поклон или друга корист су конститутивни елемент кривичног дела, те по ставу одбране одступање од оптужнице у погледу описа поклона или друге користи представља повреду објективног идентитета.

Врховни касациони суд ове наводе, у захтеву за заштиту законитости, оцењује као неосноване јер је окривљена Б.Р.-Д. првостепеном пресудом оглашена кривом управо за радње и поступке, који су јој стављени на терет оптужницом јавног тужиоца, те насупрот ставу бранилаца прецизирање описа поклона, у тачки 1 изреке пресуде, извршено од стране суда је у складу са утврђеним чињеничним стањем и са важећом новчаном валутом Републике Србије, те оптужба није прекорачена, јер суд за наведено поступање има законска овлашћења. Врховни касациони суд налази, полазећи од напред изнетог, да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а, те да су супротни наводи у захтеву неосновани.

Захтевом бранилаца окривљене се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а јер се, по виђењу одбране, првостепена и другостепена пресуда, у осуђујућем делу, заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, тј. на доказном материјалу прибављеном на основу незаконите наредбе за надзор и снимање и на транскриптима снимљених разговора по наредби истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду за надзор и снимање од 18.12.2009. године. Ова битна повреда одредаба кривичног поступка се образлаже наводима:

- да предметна наредба није заснована на закону односно на одредби члана 504е став 1. ЗКП-а на коју се суд позвао, јер се из саме наредбе види да се основи сумње заснивају на делима која су већ учињена претходне године и током исте године, док се предмет оптужбе, у овом случају, односи на кривична дела учињена касније, тек у 2010. години:

- да се из предметне наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, која је донета против осумњичене Б.Р.-Д. јер су постојали основи сумње да заједно са другим лицима врши кривично дело примање мита из члана 367. КЗ, „случајни налаз не може извести ... јер правна неваљаност саме наредбе не може чинити употребљивим ни случајни налаз до кога се захваљујући таквој наредби дошло“;

- да су снимци прибављени на основу ове, незаконите, наредбе прибављени на противзаконит начин и не садрже податке о кривици окривљене Б.Р.-Д. које им

суд приписује. Видео снимци су нејасни, јер су снимљени камером слабе резолуције, а лош квалитет звука чини разговоре неразумљивим и неразговорним, док су у транскрипте снимљених разговора многе речи унете нетачно и тенденциозно.

Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву за заштиту законитости оцењују као неосноване.

Одредбом члана 504з став 5. ЗКП-а прописано је „ако је применом мера из члана 504е став 1. овог законика прикупљен материјал који се односи на кривично дело које није било обухваћено наредбом истражног судије из члана 504е став 3. овог законика, такав материјал се може користити у кривичном поступку само ако се односи на кривично дело које спада у кривична дела предвиђена у члану 504а овог законика“.

У складу са истом одредбом Врховни касациони суд налази да се прикупљени материјал тј. докази прикупљени по побијаној наредби могу користити у предметном кривичном поступку против окривљене Б.Р.-Д., везано за тачку 3 изреке првостепене пресуде јер се односе на кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ - које спада у кривична дела предвиђена чланом 504а став 3. ЗКП-а.

По ставу Врховног касационог суда, околност да се истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду, у наредби Кри.Пов. 1210/09 од 18.12.2009. године, поред означених одредби ЗКП-а, није изричито позвао и на одредбу члана 504е став 2. ЗКП-а, која се односи на одређивање мера уколико постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504а истог законика, не представља разлог због кога се не може применити одредба члана 504з став 5. ЗКП-а, односно иста околност не доводи у сумњу законитост побијане наредбе.

Предметна наредба истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов. 1210/09 од 18.12.2009. године је законита, с`обзиром на то да је донета у складу са Закоником о кривичном поступку, а докази прибављени на основу исте наредбе представљају доказе на којима се побијане правноснажне пресуде могу заснивати, те правноснажне пресуде нису донете противно одредби члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, како се то неосновано указује у захтеву бранилаца окривљене Б.Р.-Д. Поред наведеног, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је у вези ове битне повреде одредаба кривичног поступка дао жалбени суд на страни 6 и 7, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а на исте разлоге упућује.

Овај суд налази да се изнетим наводима у захтеву да су прибављени снимци лоше резолуције и лошег квалитета звука ... указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање - одредбу члана 440. ЗКП-а, која одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног преко браниоца, те у овом делу захтев за заштиту законитости није разматран.

На повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП-а, захтевом се указује наводима да, у погледу кривичног дела у тачки 3 изреке пресуде, у радњама окривљене Б.Р.-Д. нема противправности, јер упућивање пацијената другом лекару, који му може пружити медицинску услугу коју не може да обезбеди установа у којој окривљена ради, је дужност лекара, а не злоупотреба службеног положаја.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву за заштиту законитости оцењује као неосноване. Наиме, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела, у тачки 3 изреке пресуде, за које је окривљена Б.Р.-Д. оглашена кривом „... као службено лице ... искоришћавањем свог службеног положаја прибавила себи имовинску корист, тако што је из Војномедицинског Центра Н.С. упутила осам пацијената ради обављања одређених снимања ... у приватну лекарску ординацију ... власништво Р.В. од кога је за учињену услугу слања пацијената, примила износ од 4.000,00 динара прибавивши тиме за себе имовинску корист ...“ произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, те су предметне радње окривљене Б.Р.-Д., у тачки 3 изреке, од стране првостепеног и другостепеног суда правилно правно квалификоване као кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ. Како је иста повреда закона већ истицана у поступку по редовном правном леку, а Врховни касациони суд прихвата разлоге жалбеног суда, дате на страни 15, то на исте и упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

На исту повреду из члана 439. тачка 1) ЗКП-а указује се и наводима да, везано за тачку 4 изреке пресуде, нема било каквих доказа да се нађена муниципална налазила у притежању окривљене Б.Р.-Д., односно у њеној државини.

Међутим, иако се као повреда закона означава повреда одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП-а истим наводима се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање - одредбу члана 440. ЗКП-а, која повреда одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Браниоци окривљене Б.Р.-Д. захтевом указују на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП-а уз образложење да првостепени суд приликом одмеравања санкције окривљеној није имао у виду све олакшавајуће околности које су на њеној страни постојале, чиме је првостепени суд поступио супротно одредби члана 54. став 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд налази да се овим наводима у захтеву формално указује на разлог због кога је могуће поднети захтев за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца - одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП-а, међутим датим образложењем се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, везано за околности које су од значаја за одмеравање казне, односно одредбу члана 440. ЗКП-а, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, тако да и о овом делу захтева Врховни касациони суд није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**